

Sygn. akt: WO 13/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Edward Matwijów (przewodniczący)

SSN Jerzy Steckiewicz (sprawozdawca)

SWSO del. do SN płk Krzysztof Mastalerz

w sprawie S. P. skazanego za popełnienie przestępstwa określonego w art. 13 § 2 i art. 6 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 czerwca 1952 r., sygn. akt: [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 23 września 1952 r., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2013 r. wniosku obrońcy J. P. (syna nieżyjącego S. P.) o wznowienie postępowania, uchylenie obu wskazanych wyżej wyroków i uniewinnienie S. P., ewentualnie o uchylenie tych wyroków i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w W. do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić wniosek,**
- 2. obciążyć wnioskodawcę J. P. kosztami postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 maja 2013 r. do Sądu Najwyższego – Izba Wojskowa wpłynął wniosek obrońcy J. P. (syna nieżyjącego S. P.) o wznowienie postępowania w sprawie S. P. skazanego wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 czerwca 1952 r., sygn. akt [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Najwyższego Sądu

Wojskowego z dnia 23 września 1952 r. za przestępstwa określone w art. 13 § 2 i art. 6 dekretu o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa na karę łączną 12 lat pozbawienia wolności oraz pozbawienia praw publicznych na okres lat 5 i przepadek mienia.

Podstawą wznowienia postępowania mają być nowe dowody, nie znane przedtem sądowni, a mianowicie zeznania Z. K. i R. K., z których ma wynikać, że S. P. nie dopuścił się przestępstw, które mu przypisano.

Obrońca wnosi o uchylenie obu wskazanych wyroków, po uprzednim sprowadzeniu wskazanych dowodów i przeprowadzeniu ich przed Sądem Najwyższym i uniewinnienie S. P., ewentualnie o przekazanie sprawy do rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w W.

W uzasadnieniu wniosku obrońca napisał, że wskazani przez niego świadkowie „posiadają informacje odmienne od tych, które ustalił Wojskowy Sąd Rejonowy w W. i które w konsekwencji prowadzić mogą do ustalenia niewinności oskarżonego S. P.”

W sprawie był już składany wniosek o wznowienie postępowania oparty o treść art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. (ujawnienie się nowych dowodów) oraz o uznanie wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w W. za nieważny w świetle ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. Wnioski te okazały się nieuzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wznowienie postępowania jest bezzasadny.

Wbrew jego twierdzeniom w sprawie nie zachodzi przesłanka w postaci ujawnienia się nowych dowodów wskazujących, że skazany nie popełnił przypisanego mu przestępstwa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że „nowe dowody” mogą być podstawą wznowienia postępowania tylko wówczas, gdy mogą w sposób wiarygodny podważyć prawidłowość przyjętych w nim ustaleń faktycznych. Ponadto, w postępowaniu o wznowienie nie jest dopuszczalne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego w prawomocnie zakończonym postępowaniu sądowym (zob. postanowienia SN z dnia 24 kwietnia 1996 r. V KO 2/96 OSNKW 1996, nr 7 – 8, poz. 47 i z dnia 24 listopada 1994 r. III KO 67/94, Lex 22092).

Wznowienie postępowania z powodu nowych dowodów może natomiast nastąpić tylko wówczas, gdy dowody te prowadzą do wniosku, że poprzednio dokonane ustalenia faktyczne mogą zostać podważone (zob. postanowienie SN z dnia 7 lutego 2013 r. III KO 87/12). Prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania albo skazanie go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które został skazany musi być „wysoce prawdopodobne” (zob. OSNKW 1 – 2/1999, poz. 9), a nawet przyjmowano, by „graniczyło ono z pewnością”, bądź było „oczywiste”.

W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie zachodzi.

Należy wskazać, że skazanie S. P. nastąpiło głównie w oparciu o jego wyjaśnienia, w których przyznał się do czynu i obszernie opisał motywy, którymi się kierował oraz związane z nim okoliczności.

Jak wynika z wniosku o wznowienie postępowania, wskazani w nim świadkowie mieliby zeznać, że powodem wyjazdu skazanego z kraju nie była obawa przed odpowiedzialnością karną. Sugestia ta w świetle wyjaśnień S. P. jest gołosłowna, jeżeli uwzględni się, że skazany był już wielokrotnie karany za przestępstwa podobne do tych, za które, przed ucieczką z kraju, miał być osądzony.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak na wstępie.